

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobců: **a) O. O., b) R. O. Š.**, oba zastoupeni JUDr. Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem, sídlem Slavíkova 1510/19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 171/2015 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 171/2015 – 44, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 171/2015 – 44, **se zamítá.**
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 171/2015 – 44.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 171/2015 – 44.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobci a) O. O. a b) R. O. Š. (dále „stěžovatel“ a „stěžovatelka“) domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 171/2015 - 44 , a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným usnesením ve výroku I. odmítl žalobu stěžovatelky, výrokem II. žalobě stěžovatele nepřiznal odkladný účinek, výrokem III. v řízení o žalobě stěžovatelky nepřiznal účastníkům právo na náhradu nákladů řízení a výrokem IV. rozhodl o vrácení soudního poplatku stěžovatelce. Ve věci stěžovatele městský soud napadeným usnesením nerozhodoval; rozhodl pouze o nepřiznání odkladného účinku.

Stěžovatelé se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-64969-4/SO-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 3. 2015, č. j. OAM-17776-12/PP-2014, jímž byla zamítnuta žádost žalobce a) o povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka je osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, neboť jí v napadeném řízení nebyla uložena žádná povinnost, resp. odepřeno právo a nebyla jinak zkrácena na svých právech. Jakkoli správní orgán s ní nakládal jako s účastnicí řízení, městský soud dospěl k závěru, že jakožto manželka žadatele není účastníkem řízení o povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Městský soud neshledal podmínky pro přiznání odkladného účinku správní žalobě podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), neboť nebylo prokázáno, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí žalovaného by pro stěžovatele znamenaly újmu. Městský soud s odkazem na příslušnou judikaturu Ústavního soudu konstatoval, že se zamítnutím žádosti o vydání pobytového oprávnění ještě není spojen bezprostřední negativní následek spočívající v nutnosti opustit území České republiky, proto samotné neudělení pobytového oprávnění nemá efekt faktického zásahu do soukromého a rodinného života.

Proti usnesení městského soudu podali stěžovatel a stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřeli o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že odmítnutím její žaloby došlo k porušení čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“) a v důsledku rozhodnutí městského soudu bylo zasaženo do práv účastníků řízení a byla porušena zásada veřejnosti, neboť stěžovatelka „nemůže nadále před soudem uplatňovat svá stanoviska, a tím je porušen atribut spravedlivého řízení“. Je nesprávný závěr městského soudu, že důsledky rozhodnutí o žádosti stěžovatele o povolení k pobytu se práv stěžovatelky jako manželky stěžovatele (žadatele) dotknou pouze nepřímo a že takový vliv na sféru člena rodiny nelze považovat za přímé dotčení práv ve smyslu § 65 s. ř. s. Stěžovatelka byla ustanovena už správním orgánem jako účastník řízení. Negativní rozhodnutí o žádosti stěžovatele o povolení k pobytu by vedlo k tomu, že „musí opustit ČR, aby zde nebyl nelegálně“ a důsledky by pocítila celá jeho rodina, tzn. manželka a dvě děti, a to „materiálně i v nemateriální sféře“. V této souvislosti upozornila rovněž na práva dětí a dovolává se čl. 3 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte.

Stěžovatelé nesouhlasí s tím, že žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Městský soud nesprávně nebral v úvahu v žalobě citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozhodnutí ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, podle kterého lze hrozbu újmy u stěžovatele spatřovat v existenci reálného nebezpečí nuceného opuštění republiky ještě před rozhodnutím zdejšího soudu o žalobě.

Stěžovatelé v kasační stížnosti navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti.

Dne 17. 12. 2014 podal stěžovatel Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Před vydáním rozhodnutí byli oba stěžovatelé vyrozuměni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu; vyrozumění bylo doručeno samostatně každému z nich dne 16. 1. 2015; oba se s podklady seznámili dne 22. 1. 2015. Dne 6. 2. 2015 byl správní orgán prvního stupně informován o tom, že právní zastoupení stěžovatele převzal advokát JUDr. Athanassios Pantazopoulos, což právní zástupce doložil plnou mocí ze dne 26. 1. 2015 udělenou stěžovatelem. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 20. 3. 2015 pod č. j. OAM-17776-12/PP-2014 rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jako účastník řízení I. označen stěžovatel jako účastník řízení II je označena stěžovatelka. Rozhodnutí bylo oznámeno právnímu zástupci stěžovatele dne 10. 4. 2015, stěžovateli a) dne 25. 3. 2015 a stěžovatelce dne 25. 3. 2015.

Dne 8. 4. 2015 podal stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-64969-4/SO-2015 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Ve výroku rozhodnutí žalovaného jsou jako účastníci řízení uvedeni oba stěžovatelé; rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele dne 1. 10. 2015 a stěžovatelce dne 13. 10. 2015.

Rozhodnutí žalovaného napadl správní žalobou v zastoupení obou stěžovatelů JUDr. Athanassios Pantazopoulos, advokát, který oprávnění zastupovat oba žalobce doložil plnou mocí ze dne 14. 10. 2015.

Nejvyšší správní soud posoudil podmínky řízení o kasační stížnosti směřující do výroku II. napadeného usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není dílem přípustná a dílem důvodná.

Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu výroku I. napadeného usnesení v rozsahu vymezeném důvodem podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V případě odmítnutí žaloby je totiž jediným a současně rozhodným důvodem kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, je ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Městský soud odmítl žalobu stěžovatelky z důvodu chybějící aktivní procesní legitimace; jakožto manželka žadatele (stěžovatele) podle městského soudu nebyla osobou oprávněnou k podání žaloby proti rozhodnutí vydanému ve správním řízení, neboť nebyla účastníkem řízení o udělení povolení k pobytu ve smyslu § 27 správního řádu, které bylo zahájeno na žádost stěžovatele, přitom není rozhodné, že správní orgány s ní jako s účastnicí řízení jednaly.

V kasační stížnosti je ve vztahu k tomuto výroku namítáno, že stěžovatelka byla už správním orgánem ustanovena jako účastník řízení a žalobou napadené rozhodnutí se přímo dotýká jejích práv. Rozhodnutí má negativní dopad na ni a obě společné děti, neboť „definitivní zamítnutí žádosti o pobytu cizince vede k tomu, že stěžovatel musí opustit ČR, aby zde nebyl nelegálně“ a stěžovatelka by pak „byla na vše sama“. V kasační stížnosti se dále uvádí, že je vyloučeno, aby stěžovatelka s dětmi následovala jejich otce do ciziny, kde nemají zázemí, přitom pokud by tou zemí byla Nigérie, pak v této zemi je jiný zdravotní systém, který by bylo třeba zohlednit vzhledem k věku dětí. V kasační stížnosti je odkazováno na čl. 3 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte s tím, že je potřeba zohlednit práva a zájmy dětí. Závěr městského soudu je v rozporu s čl. 6 a čl. 8 Úmluvy byla porušena ochrana práv účastníků a zásada veřejnosti. Definice procesního postavení účastníka by měla být jednotná. V kasační stížnosti je odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 Azs 80/2015 – 31, resp. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2015, č. j. 11 A 29/2014 – 112.

Lze shrnout, že podle stěžovatelky žalobou napadené rozhodnutí zasáhlo do jejích práv, a to do práva, aby rozhodnutí bylo v souladu se zájmy manželky a dětí stěžovatele, do práva účastnit se řízení a uplatňovat svá stanoviska. Stěžovatelka tvrdí, že měla být aktivně legitimována k podání žaloby proti takovému rozhodnutí.

Zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení, proto je nutno použít ustanovení správního řádu. Podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou v řízení o žádosti účastníky řízení žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností se žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; v řízení zahájeném z moci úřední jsou účastníky dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech (odst. 2). Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon (odst. 3 věta první).

Pokud jde o tvrzení o dotčení práv stěžovatelky, tato argumentuje tím, že je manželkou stěžovatele, mají spolu dvě děti a v důsledku zamítnutí žádosti o povolení k pobytu bude muset stěžovatel opustit území České republiky a ona zůstane „zcela na vše sama“; zkrácení svých práv spojuje s případnou nepřítomností manžela a otce společných dětí v ČR, resp. rodiny a společné domácnosti, která bude mít dopad do materiální a nemateriální sféry její i dětí.

Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky účastenství podle § 27 správního řádu; řízení nebylo zahájeno na její žádost, manželství není společenstvím práv a povinností s žadatelem (manželem) ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu; soud má za to, že stěžovatelka není ani účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutí o povolení k pobytu se nedotýká přímo práv manžela žadatele (tedy stěžovatelky), ale dotýká se jí pouze nepřímě, stejně jako práv dětí, rodičů a případně sourozenců, či jiných rodinných příslušníků.

Otázkou účastenství v řízení a aktivní legitimací se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009 – 70, ve kterém konstatoval: „*Účastenství ve správním řízení se odvíjí od hmotněprávního nároku, či poměru k věci. Není zde takového společenství ve vztahu k uplatněnému nároku na trvalý pobyt a toto společenství nelze dovodit ani ze společné rodičovské zodpovědnosti ve smyslu § 34 zákona č. 94/1963 Sb. o rodině, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda účastenství matky dítěte nelze podřadit pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Toto ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech. U matky dítěte však ono přímé dotčení na jejích právech a povinnostech ve vztahu*

pokračování

ke povolení trvalého pobytu otce jejího dítěte rovněž není. Jedná se o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném či obdobném poměru ke žadateli o povolení trvalého pobytu. Z hlediska podmínek obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze předstíraný či zcela formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem. Není ani rozhodující, že správní orgán s matkou dítěte jako s účastnicí řízení jednal, neboť postavení v řízení je třeba zkoumat materiálně (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, zveřejněné pod č. 162/2004 Sb. NSS).“

V řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného, o právech ani povinnostech stěžovatelky rozhodováno nebylo. Předmětné řízení se týkalo žádosti o povolení k přechodnému pobytu manžela stěžovatelky, nikoliv stěžovatelky samotné, která je státní příslušnicí České republiky. Rozhodnutím o nepovolení pobytu manželovi stěžovatelka nebyla v intencích judikatury výše uvedené přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech; dotčení práv stěžovatelky mohlo být nanejvýš nepřímé, to však aktivní žalobní legitimaci nezakládá.

Stěžovatelka odkazuje ve vztahu ke krácení svých práv na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 Azs 80/2015 – 31, resp. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2015, č. j. 11 A 29/2014 – 112, který na rozsudek kasačního soudu navazoval.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že její odkaz není zcela nepřiléhavý. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval postavení manžela žadatelky jako osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.; podle zmíněného ustanovení jsou osobami zúčastněnými na řízení ve správním soudnictví osoby, které byly přímo dotčeny na svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uvedl: „Podala-li stěžovatelka žádost o povolení pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem a správní orgány s ním jednaly jako s účastníkem řízení, je nutno jej považovat za osobu přicházející v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení dle ust. § 34 s. ř. s. Tato skutečnost je přitom zcela zřejmá z žalobou napadeného rozhodnutí, kde je V. S. označen jako „Účastník řízení č. 2“.

Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelka je nepochybně osobou splňující podmínky dle § 34 s. ř. s a městský soud je povinen s ní v intencích § 34 s. ř. s. jednat a umožnit jí se ve věci vyjádřit, a poté se vyjádřením zabývat v rámci žaloby jejího manžela. Je však otázkou, zda lze z uvedené definice dovodit rovněž aktivní legitimaci stěžovatelky ve smyslu § 65 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud zvažoval možný postup dle § 17 s. ř. s., tedy zda stran posouzení otázky aktivní legitimace k podání žaloby v případě manžela žadatele o povolení k pobytu, není vhodné předložit věc rozšířenému senátu, neboť se závěry vyslovené v jednotlivých rozsudcích výše citovaných mohou jevit rozporné. Dospěl však k závěru, že v dané věci by to nebylo vhodné ani účelné, resp. na rozhodnutí ve věci by to nemohlo ničeho změnit. Pokud by totiž stěžovatelce případně svědčila aktivní legitimace k podání žaloby, je ve věci zásadní, že stěžovatelka nepodala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání. Její žaloba by byla proto nepřijatelná z důvodu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ochrany veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví se totiž lze domáhat teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků, pokud je právní úprava připouští (§ 5 s. ř. s.). Ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. k tomu uvádí, že *žaloba je nepřijatelná také tehdy, neryčerpá-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného*. Svých práv se tedy žalobou proti rozhodnutí

správního orgánu nemůže úspěšně domoci ten, kdo ve správním řízení proti rozhodnutí správního orgánu prvého stupně odvolání nepodal, taková žaloba je podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná a soud ji z tohoto důvodu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 3. 2015, č. j. OAM-17776-12/PP-2014, které jí bylo doručeno dne 25. 3. 2015, odvolání nepodala. Odvolání podal zmocněnec stěžovatele pouze jeho jménem a veškeré námitky byly uplatněny pouze ve vztahu k stěžovateli. Žalovaný rovněž posuzoval v odvolání výhradně námitky stěžovatele, odvolání neobsahovalo žádné námitky týkající se stěžovatelky. Správní soud by i z tohoto důvodu proto nemohl věcně žalobu stěžovatelky projednat a musel by ji odmítnout.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z napadeného usnesení městského soudu vyplývá, že soud rozhodoval pouze o stěžovateli; jakkoli není ze spisu zřejmé, že soud vyloučil žalobu stěžovatele k samostatnému projednání, je zřejmé, že o této nebylo napadeným usnesením rozhodnuto. Ve vztahu k stěžovateli bylo rozhodnuto napadeným usnesením pouze o nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou vznesenou proti výroku II. napadeného usnesení městského soudu, kterým soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Citované ustanovení zákona nepřipouští podat kasační stížnost proti usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě; stejný výklad je i součástí ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud se k procesně obdobné situaci vyjádřil v usnesení ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 As 10/2005 – 47, ve kterém uvedl: „*Rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má proto i rozhodnutí, jímž byl - jako v případě stěžovatele - návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé.*“ K nepřipustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vyslovil i v usnesení ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 61/2012 – 37: „*Proti usnesení krajského soudu, kterým soud podle § 73 odst. 5 s. ř. s. zruší usnesení o přiznání odkladného účinku, není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]. [...] Ze srovnání usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku a usnesení o zrušení usnesení o přiznání dokladného účinku vyplývá, že povaha všech tří usnesení je z hlediska jejich časových účinků stejná – všechna tato rozhodnutí jsou svojí povahou konečná. [...] Právě ze skutečnosti, že účinek rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, ať již pozitivní anebo negativní, je časově omezen právě jen dobou trvání řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, lze dovozovat, že se jedná o rozhodnutí, která jsou podle své povahy dočasná. Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že mohou mít i trvalé následky.*“ Uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu byla aprobována i Ústavním soudem např. v jeho usnesení z 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/05.

Je pravdou, že městský soud v závěrečném poučení napadeného usnesení s odkazem na § 103 odst. 1 s. ř. s. poučil stěžovatele, že proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost. V odůvodnění napadeného usnesení však poučil stěžovatele i o tom, že proti rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnost podat nelze (str. 2 poslední odstavec a str. 3 první odstavec napadeného usnesení městského soudu). Městskému soudu by bylo možno vytknout, že poučení o vyloučení možnosti podání kasační stížnosti proti rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku nevedl v rámci závěrečného poučení, tento nedostatek však nevedl k nesrozumitelnosti poskytnutého poučení a Nejvyšší správní soud považuje za zcela dostačující, bylo-li poučení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. obsaženo v odůvodnění usnesení. Ostatně, i pokud by poučení bylo nesprávné, nemohl by k této skutečnosti kasační soud přihlídnout; jak už totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2004,

pokračování

č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publikováno pod č. 737/2006 Sb. NSS, „*nesprávné poučení krajského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, nemůže založit její přípustnost.*“

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání výroku I. napadeného usnesení městského soudu k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s; v případě výroku II. kasační stížnost odmítl, neboť směřovala do rozhodnutí soudu vyloučeného ze soudního přezkumu (nepříznání odkladného účinku). Stěžovatel nebude zkrácen na právu podat kasační stížnost proti rozhodnutí městského soudu, bude-li jeho žaloba zamítnuta.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti proti výroku I. o odmítnutí žaloby úspěšní, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku II. o nepříznání odkladného účinku, byla-li v tomto rozsahu kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu